

ประวัติปอริชฐาน

เพื่อนต์

ประทีปอริชฐาน

ศรีฟ้า ลดาวัลย์

ISBN : 978-974-253-034-1

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ดอกหญ้า เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๘

พิมพ์ครั้งที่ ๒ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก กนกวรรณ เล็กดำรงศักดิ์

ออกแบบ ธิดาพร วงษ์สำราญ

ราคา ๓๒๐ บาท

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปินกรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรภมสวัสดิ์

รัชชณ์ ดริธรรมวุฒิกุล อานันท์ วุฒิสุวรรณ

กฤติกา หยวกกุล วันชัย อ่อนบุญมา

สุหรรษา เสตรา สมยงค์ คงใจ

รจนา คงทน สุนันท์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๙๑๓๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

E-mail Address: puendee@hotmail.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เรื่องราวของความรัก-ความต้องการในระหว่างชายหญิงนั้น หลายครั้งมักก้าวสวนทางกับความควรไม่ควร โดยเฉพาะหากความปรารถนาเหล่านั้น จะมีตุ่มน้ำหนักแห่งความผิดทำนองคลองธรรมเข้ามาถ่วงเอาไว้อีก

การเริ่มต้นก้าวผิดพลาดไปในเส้นทางรัก เมื่อยังไปไม่ไกลนักก็อาจย้อนกลับได้โดยง่าย ด้วยก้าวย่ำนั้นยังสั้นอยู่ แต่ถ้าปล่อยเนิ่นนานไป แม้ทางสองข้างจะคลุมไปด้วยดอกไม้ หากการย่อไปบนขวากหนามของศีลธรรม ยิ่งย่ำก็ยิ่งเจ็บ และยิ่งก้าวก็ยิ่งไกล ยิ่งหลงทาง เหนื่อยล้า หาศีลธรรมใดๆ ไม่เจอ

บางทีสิ่งที่นับว่าดีที่สุดในชีวิต และเป็นความจริงที่สุดในชีวิต สำหรับคนบางคนที่ไม่มิลิทธิอยู่ร่วมกัน อาจคือการที่ได้เพียงรอยยิ้มและ ‘หวัง’ ด้วยกันเท่านั้น

‘หวัง’ ว่า เมื่อต่างคนต่างก้าวออกจากทางผิดๆ หรือก้าวเดินทางไปในเส้นทางที่ถูกควรเมื่อไหร่ชีวิตจะสดใสขึ้น และทางเดินใหม่นั้นคงมาบรรจบเป็นเส้นทางเดียวที่สวยงามกว่าเก่าเข้าสักวัน

ประทีปอริษฐาน

ศรียา ลดาวัลย์

บทนำ

สนามหญ้าริมน้ำของโรงแรมสว่างไสวแพรวพราวด้วยแสงไฟแสง
คอมลีต่างๆ หลากสี เสียงเพลงร่ำวงลอยกระทงดังกระหึ่มประสานด้วยเสียง
สรวลเสเฮฮา และเครื่องดนตรีที่วิ่งผ่านสวนกันไปมาอยู่ในท้องน้ำ

ลำน้ำซึ่งเคยสงบและมีเดือนยามเดือนแรม บัดนั้นนอกจากจะสว่างด้วยแสง
เดือนเพ็ญสาดส่องแล้ว ยังเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เรือทัศนาวจร เรือสำราญ
ของหนุ่มสาวรักสนุกวิ่งอยู่กลางลำน้ำ แถวๆ ริมนฝั่งก็มีแสงไฟจากกระทงลอยตาม
กันไปเป็นแถวเห็นรูปเป็นจุดแดงๆ คลาลคล้ายกระทงเพื่อม

โต๊ะกลางสนามนั้นนอกจากอาหารแบบบุฟเฟต์แล้ว อีกโต๊ะหนึ่งวางกระทง
ใบน้อยประดิษฐ์เป็นรูปดอกบัวจำนวนมากสำหรับแจกแก่ผู้เป็นแขก

สาวน้อยนางหนึ่งเดินอยู่ระหว่างแขกทั้งไทยและเทศ กิริยาท่าทางของหล่อน
กระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว หล่อนสวมชุดแมกซี ท่อนล่างตัดด้วยผ้าไหมไทยลาย
ขวางสลับบีส์ ท่อนบนเป็นผ้าลูกไม้โปร่ง แขนลิบคอตั้งติดคอ มีผ้าไหมลายเดี่ยว
กับกระโปรงคลุมตัวปล่อยชายยาวไว้ข้างหลัง ลมหนาวพัดชายผ้าไหมพันคอปลิว
ตามอริยาบถเคลื่อนไหวของหล่อน

หล่อนเป็นเป้าสายตาและเป้าสนใจของบุรุษต่างประเทศส่วนมาก หลายคน
เพลิมมองหล่อนจนเหลียวหลัง และเมื่อหล่อนเดินผ่านมาก็ดึงไม่ได้ที่จะ ‘หาเรื่อง’
ไต่ถามพูดคุยกับหล่อน

พักหนึ่งหล่อนก็เดินไปที่ไมโครโฟนประกาศเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษว่า

“เชิญสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีลอยกระทงได้แล้วค่ะ โปรดหยิบกระทงที่
จัดเตรียมเอาไว้ให้จากโต๊ะกลางสนามค่ะ”

ประกาศแล้วหล่อนก็เดินเข้าไปในกลุ่มแขกต่างประเทศกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีท่า

ทางพออกพอใจต่อกระตอกบัวใบน้อยยิ่งนัก

ใครคนหนึ่งเรียกหล่อนว่า

“มิล”

หล่อนหันไป ผู้เรียกเป็นบุรุษวัยกลางคน หล่อนจำได้ว่าเป็นชาวอเมริกัน นักทัศนาศร เขาถามหล่อนเป็นภาษาของเขาว่า

“ผมจะต้องทำยังไงบ้างกับเจ้าสิ่งสวยงามน่ารักนี้”

หล่อนยิ้มเล็กน้อย ตอบด้วยภาษาเดียวกันว่า

“จุดธูปจุดเทียนในกระทงนั้นเข้าสิคะ แล้วก็ลอยลงในน้ำอย่างที่คนอื่น ๆ เขากำลังลอยอยู่นั้น”

“เพื่ออะไร”

พ่อเมริกันช่างซักถามอย่างอยากรู้อยากเห็นจริง ๆ หล่อนหนึ่งไปนิดหนึ่ง แล้วตอบว่า

“เป็นประเพณีอย่างหนึ่งของพวกตะวันออก จุดหมายแน่นอนนั้นยังถกเถียงกันอยู่ บางเสียงก็ว่าลอยเพื่อบูชาพระพุทธเจ้า บ้างก็ว่าบูชาและระลึกถึงบุญคุณแม่พระคงคา อย่างไรก็ตาม ประเพณีนี้เป็นประเพณีเก่าแก่ของไทยที่ปฏิบัติกันมาหลายร้อยปีแล้ว”

หนุ่มใหญ่หน้าอย่างฝรั่งทั่วไปยิ้มอย่างพอใจ ดวงตาจับอยู่ที่สาวน้อยไทย ตั้งคำถามอีกว่า

“เวลาลอยต้องอธิษฐานไหม”

“ส่วนมากก็มักจะอธิษฐาน”

เขาถามสวนคว้นทันทีว่า

“แล้วศักดิ์สิทธิ์จริงๆไหม ที่อธิษฐานนะ เป็นจริงอย่างอธิษฐานไหม”

คำถามของเขาดูประจุกจะไปสะกิดใจอะไรบางอย่าง รอยยิ้มบนริมฝีปากบาง ได้รูปงามจึงจางลงเล็กน้อย ดวงตาสุกใสแข่งแสงจันทร์ก็ดูเหมือนจะหมองลงวูบหนึ่ง

แต่ชั่วพริบตาเดียวก็กลับเป็นปกติตามเดิม หล่อนยิ้มเหมือนเมื่อแรก ตอบเรียบ ๆ ว่า

“ข้อนี้ดิฉันไม่ทราบ ดูเหมือนการอธิษฐานของบุคคลไม่ว่าชาติใดภาษาก็จะ

ขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่นและศรัทธาของบุคคลนั้นมากกว่าความศักดิ์สิทธิ์อันนอกเหนือกฎธรรมชาติ”

คำตอบของแม่สาวน้อยทำให้นายอเมริกันรูปร่างเหมือนพระเอกภาพยนตร์หัวเราะเสียงดังสรรเสริญว่า

“คุณเป็นผู้หญิงที่ฉลาดมากทีเดียว”

แล้วก็เลยรวบรัดตัดความว่า

“พนักงานที่นี่คนหนึ่งบอกผมว่า ผู้หญิงผู้ชายที่ชอบพอกันมักจะอริชฐานและลอยกระทงคู่กัน คุณจะรังเกียจไหม ถ้าผมจะชวนคุณไปลอยกระทงด้วย เพื่ออริชฐานให้ผมได้กลับมากองทัพอีกครั้งหนึ่ง”

“เสียใจค่ะ ผู้หญิงไทยไม่ชอบลอยกระทงคู่กับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกัน แล้วก็ดิฉันยังมีธุระอีกมาก”

หล่อนถอยออกมาจากหน่อมอเมริกันช่างเจรจาฉัน พลังกัมศีระชนิด ๆ

“เชิญไปลอยกับเพื่อนนักท่องเที่ยวของคุณเถอะค่ะ เขากำลังสนุกกันอยู่ริมฝั่งโน้นแน่ะค่ะ”

หล่อนหันกลับ และผลจากกลุ่มคนซึ่งกำลังสนุกสนานสรวลเสเฮฮากันแถวๆ ฝั่งน้ำ เดินตัดสนามเข้าไปในชายคาของโรงแรม โดยปกติกายใต้ชายค้ายื่นคลุมออกมาเป็นสถานที่สำหรับแขกผู้มานั่งพักผ่อนชมภูมิประเทศริมแม่น้ำ แต่บัดนี้เงียบเชียบ เพราะทุกคนไปออกันอยู่ริมฝั่งน้ำหมด

หล่อนก้มหน้าก้มตาเดินจนเกือบจะชนเข้ากับราวสูง ๆ ของใครคนหนึ่งที่ยืนบังพุ่มแก้วหนาที่บอยู่

“อู๊ย!”

หล่อนหยุดชะงัก พอดีกับปลายรองเท้าสะดุดเข้ากับแผ่นหินซึ่งปูห่าง ๆ ให้หญ้าแทรก ราวของหล่อนคะมำไปข้างหน้า ทำให้บุรุษนั้นต้องแสดงความเป็นสุภาพบุรุษโดยยื่นแขนออกกันไว้ ก่อนที่ศีรษะของหล่อนจะชนกับเสารองรับชายคา

หล่อนเงยหน้าขึ้น เห็นดวงตาภายใต้คิ้วดำยาวจดหางตาของเขาผู้นั้นมีรอยยิ้มอย่างขบขัน มีหน้าซำยังถามหล่อนด้วยเสียงแถมหัวเราะอีกว่า

“จะรีบไปไหนกันคุณ”

ทั้ง ๆ ที่เป็นการข่มขู่ของหล่อน แต่หล่อนก็อดพาลโกรธกลบเกลื่อนความอายตามนิสัยผู้หญิงไม่ได้ วาจาฉุนเฉียวเกือบจะหลุดออกจากริมฝีปากกรอมร่อ

ก็พอดีฉุนใจได้คิดขึ้นมาว่า เขาอาจจะเป็นแขกคนหนึ่งในจำนวนผู้ซื้อบัตรมาในงานลอยกระทง หากเป็นเช่นนั้นในฐานะที่หล่อนเป็นเจ้าของหน้าทีของโรงแรมหาควรจะต้องมารยาทไม่ตีงามต่อเขาไม่

แต่หล่อนยังไม่ทันจะกล่าววาทะไร เขาก็เอ่ยถามขึ้นอีกว่า

“ใคร ๆ เขากำลังลอยกระทงกัน ทำไมคุณถึงเดินอ้าว ๆ มาเสียเล่าครับ คุณทำท่ายังกับจะหนีใครมายังงั้นแหละ”

“ดิฉันจะเข้าไปดูงานข้างใน คุณเป็นแขกมาในงานนี้หรือเปล่าคะ ถ้าซื้อบัตรมาในงานนี้ละก็ คุณล่าไปมากทีเดียว”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ได้ตั้งใจจะมาสนุกสนานอะไรนักหนาดอก...ไหน เมื่อกี้คุณว่าคุณจะเข้าไปดูงานข้างใน ถ้างั้นคุณก็ทำงานที่นั่นะซี”

“ดิฉันทำงานที่นี่”

หล่อนตอบเสียงเรียบ ๆ เชื้อเชิญเขาตามหน้าที่ว่า

“เชิญไปร่วมสนุกกับคนอื่นเขาสิคะ ถึงคุณจะมาไม่ทันเวลาอาหารแต่ก็ยังทันลอยกระทง กระทงบนโต๊ะยังเหลืออยู่อีกมาก”

เขามองดูหล่อนอย่างพิจารณา หล่อนเองก็เพิ่งจะสังเกตเห็นหน้าตาเขาถนัดบัดนี้เอง ผิวหน้าขาวเหมือนไม่เคยถูกแดด หน้าผากกว้าง จมูกแหลม ดวงตาพราว มีลักษณะเหมือนจะเจ้าอารมณ์และอ่อนไหวง่าย ผมหยักศกสลวยน่าจะเอาไว้ยาวเลื้อยระต้นคอตามสมัยนิยม แต่กลับตัดเรียบร้อยอย่างสมัยเก่า โคนจอนและเคราเกลี้ยงเกลาเป็นรอยเขียว ๆ

แล้วเขาก็กล่าวกับหล่อนง่าย ๆ ว่า

“คุณพาผมไปหน่อยซี ผมมานี้ไม่รู้จักใครสักคนเดียว ซื้อบัตรดู ๆ มายังงั้นเอง”

“อะไร...” หล่อนทำเสียงแคลงใจ

“จริง ๆ คุณ ผมไม่รู้จักใครจริง ๆ คุณเป็นเจ้าของที่คงไม่ปล่อยให้แขกก้ออยู่คนเดียวหรอกนะ นี่ถ้าเป็นพวกฝรั่งคุณก็คงจะต้อนรับขับสู้ พาไปแนะนำโน่น

นี่แล้วซี คงไม่ต้องขอร้องนานเหมือนผมดอก”

ลำเนียงของเขาถากถาง แหวดาค่อนขออด ทำให้หน้าปากติของหล่อนขีริมคางเข็ดขื่นเล็กน้อย ตอบอย่างไม่พอใจนักกว่า

“ที่นี้ไม่โอ้ฝรั่งจนไม่ลืมหูลืมตาดอกคะคุณ ไม่ว่าแขกฝรั่ง แจ็ก ญวน ถ้าเป็นลูกค้าก็จะได้รับการบริการเท่าเทียมกันหมด แต่ในบางสิ่งบางอย่างก็จำเป็นจะต้องดูแลเขามากกว่าคนไทยด้วยกัน เพราะเขาเป็นคนต่างประเทศไม่รู้จักเมืองไทยดีเท่ากับคนไทย”

คิ้วเรียวยาวดำจดหางตาเล็กขื่นเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันจะกล่าวว่าจะอะไร หล่อนก็ตัดบทเสียก่อนว่า

“เชิญมากับดิฉัน”

พรายยิ้มปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา เขาเดินตามหล่อนไปยังกลางสนาม หล่อนหยิบกระถางดอกบัวส่งให้ พร้อมกับกล่าวเรียบๆว่า

“เชิญนำไปลอยที่ริมน้ำคะ แม่น้ำที่คุณจะนำกระถางไปลอย ชื่อแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นสายเลือดใหญ่ของประเทศไทย ต้นน้ำอยู่ทางเหนือ เป็นแควเล็ก ๆ ลี้แควไหลมาบรรจบกันที่ปากน้ำโพ!”

ถึงวาจานั้นจะเรียบ แต่เขาก็รู้ว่าหล่อนประชด พรายยิ้มในดวงตาจึงยิ่งปรากฏมากขึ้น เขากล่าวแกมหัวเราะว่า

“ไม่ต้องให้ถึงขนาดนั้นดอกคุณ ผมโตมากับเจ้าพระยาเหมือนคุณนั่นแหละ เก่งกว่าคุณเสียด้วยซ้ำ เพราะเคยว่ายข้ามเจ้าพระยามาแล้ว”

เขารับกระถางน้อยนำริมาพิจารณา ปากปรารภว่า

“เป็นความคิดที่ดี สำหรับการจัดงานลอยกระถางขึ้น เหมือนกับที่โอเรียนเต็ลเขาทำอยู่เสมอ อีกหน่อยถ้าโฆษณามากๆ และจัดเป็นงานใหญ่ประจำปีจริง ๆ คงเรียกคนมาพักได้มาก เพราะที่นี้ใหม่และบรรยากาศดีกว่าโอเรียนเต็ล”

เขาพาหล่อนเดินแทรกคนเข้าไปยังริมน้ำด้านที่พ้อวางอยู่บ้าง สาวน้อยผู้หนึ่งกำลังบรรจงวางกระถางบนผืนน้ำพร้อมกับบุรุษเคียงข้าง หล่อนแหงนหน้าขึ้นหัวเราะกับปานवादอย่างแปลกใจนิด ๆ ดวงตาเหลือบไปยังบุรุษข้างปานवाद

“อ้าว...คุณปานवाद คิดว่าหนักกลับไปแล้วเสียอีก” สาวน้อยผู้มีนามว่าอรอุมา

ลุกขึ้นยืน ขณะที่ยายหนุ่ม ‘แขกผู้มาล่า’ ก้มลงวางกระทงของเขาลงบนผิวน้ำแล้ว อรุณาก็กล่าวกับบุรุษเคียงข้างหล่อนเป็นเชิงอธิบาย

“คุณปานวาดเกลียดวันลอยกระทง บอกว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยลอยกระทงเลย นี่ถ้าเป็นทุกปีคงไม่เห็นเงาคุณปานวาดดอก ปีนี้ผู้จัดการขอรับรองเป็นพิเศษ...ไหน ๆ อยู่จนถึงแค่นี้แล้วเลิกใจแข็งเสียทีเถอะคะ คุณปานวาดลอยไหมคะ ดิฉันจะไปหยิบให้”

ปานวาดลั่นศีรษะ ดวงตajib่อยูที่กระทงซึ่งลอยตามกันเป็นทิวแถว...

ขณะนั้นบุรุษหนุ่มเคียงข้างอรุณาก็อุทานขึ้นขึ้นมาว่า

“อ้าว!”

เป็นเหตุให้อรุณากลับไปทางเขา เข่าบ่นว่า

“อยู่ดี ๆ เกิดตะแคงคว่าไปเสียเฉย ๆ ยังงั้นแหละ”

กระทงที่ตะแคงจนคว่ำ คือกระทงจากมืออรุณา พอเห็นมันพลิกคว่ำหายไปต่อหน้าต่อตา หน้าตาของอรุณาก็ซีดสลดลดลงทันที อุทานเบา ๆ ว่า

“ตายจริง!”

ความไม่สบายใจปรากฏขึ้นในแววตาของหล่อน ขณะที่เหลือบดวงตาสบตา กับคนรัก หล่อนพิมพ์เบา ๆ ว่า

“กระทงของอรุณาคว่าเสียแล้ว”

“อย่าไปถือสาอะไรกับมันมากนักเลย”

บุรุษที่เป็นคนรักของหล่อนปลอบโยน ทว่าดวงตาของเขาก็ดูจะมีร่องรอย ไม่สบายใจอยู่เหมือนกัน

เจ้าของร่างสูง ‘แขกผู้มาล่าช้า’ กล่าวเสริมขึ้นว่า

“ถึงว่าเถอะครับ จะเอาอะไรกับไอ้เศษมะพร้าวกับกระดาดสีสวย ๆ แล้วก็ กระแสน้ำ อะไรที่ถือเป็นเรื่องสนุกมันก็น่าสนุก ถือเป็นเรื่องจริงจังมันก็น่าจริงจัง”

พอเขาจะส่ายตาจากกระทงบนผิวน้ำ หันไปทางปานวาดก็เห็นหล่อนเดินอย่างรวดเร็วตัดสนามตรงไปยังตัวตึกเสียแล้ว ชายผ้าพันคอไหมของหล่อนปลิวสะบัดไปมาไหว ๆ อยู่ทางเบื้องหลัง

เขาขยับจะเดินตามไป ก็พอดีได้ยินเสียงเรียกเป็นสำเนียงฝรั่งค่อนข้างดัง
อย่างตื่นเต้นเล็กน้อยว่า

“มิสเตอร์กัมพล นี่คุณมาถึงเมืองไทยตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่”

*

ปานวาดขับรถยนต์คันกะทัดรัดของหล่อนออกมาจากซอยโรงแรม
ผู้คนยังเดินกันขวักไขว่ ดอกไม้ไฟที่แตก ๆ จุดเล่นวูบขึ้นทางโน้นที่ทางนี้ที่
หล่อนเหลียวกลับไปยังโรงแรม เห็นแสงไฟสว่างวาบขึ้นเบื้องหลังด้านริม
แม่น้ำ เขาคงจะกำลังจุดพลุและดอกไม้ไฟเป็นการส่งท้าย...

สีหน้าของปานวาดเครียด แหวตาคมขึ้นและชิงชัง...หล่อนเกลียดวันลอย-
กระทง เพราะหากไม่มีวันนี้เมื่อสิบปีก่อน หลายๆอย่างในชีวิตของหล่อนก็คงจะ
ไม่สูญสลายไปจนหมดสิ้น...หมดสิ้นจนแทบว่าจะไม่เหลืออะไรทิ้งไว้ให้แกหล่อนเลย!

หล่อนเคียดแค้น ชิงชัง และอาจจะถึงขั้นอาฆาตพยาบาท แม้จะรู้ว่ามัน
เป็นกิเลสชั่วร้าย แต่ถ้าหากใครเป็นอย่างหล่อนก็คงจะทำใจให้เป็นพระอิฐพระปูน
ไม่ได้เช่นกัน

ฝนพรำลงมาเล็กน้อย ละอองฝนสาดเข้ามาถูกผิวหนังของหล่อนเย็นเยียบ...

ฝนพรำ...เหมือนเมื่อคืนวันนั้นไม่มีผิด หลังจากลอยกระทงแล้วฝนก็พรำลง
มา เรือสำราญ หรือหล่อนอยากจะเรียกมันว่าเรือผีปีศาจมากกว่าเทียบท่าส่งผู้
คนที่ไปร่วมสนุกขึ้นฝั่ง

ใครๆเขาคงจะสนุกคงจะเบิกบานในวันนั้น แต่สำหรับปานวาด ความทุกข์
มหันต์ของหล่อนกลับเกิดขึ้นในวันนั้น ที่จริงมันก็ระอุมานานแล้วเหมือนเชื้อไฟที่
ค่อย ๆ คืบขึ้นทีละเล็กทีละน้อยจนกระทั่งถึงจุดที่มันไหมวูบขึ้น

ฝนหลงฤดูพรำลงมาหนาเม็ดขึ้น เกือบจะเหมือนวันนั้น ปานวาดยังความ
ตระหนกตกใจของหล่อนได้ดี ขวัญของหล่อนกระเจิดกระเจิงขณะที่ได้ยินเสียงโธ่
เถียงกันอย่างรุนแรง...

‘ลอยหน้าเคียงข้างทั้งขูทั้งฉ้อ ผู้หญิงอะไรหน้ามันถึงได้ร้ายางอายถึงอย่างนี้’

‘ผู้หญิงที่มีผิวเป็นผู้ชายแบบคุณไงล่ะ’

เสียงผู้หญิงตอบทันที เก๋ร็วกรวดไม่แพ้กัน เสียงผู้ชายตวาดว่า

‘อย่าทำปากเก่งมาย้อนนะ ตัวเองทำระยำตาบอนแล้วยังไม่รู้รู้สึกตัว พุทโธ!
กับเด็กอายุอ่อนกว่าตั้งสิบปียังไม่กระตักอวย’

‘หยุดนะ! คุณเอาเหตุผลอะไรมาประณามฉัน เอาสาเหตุเพียงแค่อลอย-
กระทงนั้นนะรีมาถือเป็นเรื่องจริงจัง ฉันไม่นึกเลยว่าคุณจะเป็นคนโง่งอย่าง
เหลวไหลถึงแค่นี้’

‘ไม่ใช่เพียงแค่อลอยกระทง เธอไปพบกับมันบ่อยๆไป สารระวนกันตาม
งานบอล ตามงานปาร์ตี้ต่างๆก็ครั้งๆฉันรู้หมด ไอ้กระทงของเธอกับของไอ้เจ้า
นั่นมันก็เลยฟ้องฉัน ถ้าเธอไม่มีอะไรกับมัน กระทงเจ้ากรรมนั่นคงไม่สะอេះลอย
เคียงคู่กันให้ฉันเห็นประจักษ์หรอก ฉันอริษฐานไว้ว่าไม่รู้ใหม่ ฉันอริษฐานว่า ถ้า
เธอเป็นชู้กับไอ้หมอนั่น ขอให้กระทงของเธอลอยไปไกลมัน ให้กระทงฉันพลิกคว่ำ
ลงไป...ต่อหน้า...ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น ความจริงมันก็แดงขึ้น...อย่าทำหน้าที่
ปฏิเสธร้อยอีกต่อไปเลย เชอะ! ผู้ดี! สกูลรุ่นชาติเชื้อสายก็สูงส่ง แต่ใจถึงได้ทำตัว
เป็นแพศยา...’

‘คุณ...คุณหาเรื่องฉันอย่างบัดซบที่สุด!’

‘ยังไม่รับอีกเรอะ’

เสียงฝ่ายชายเก๋ร็วกรวดยิ่งขึ้น แล้วก็เสียงเหมือนเนื้อกระทบเนื้อด้งฉาด
ใหญ่

เสียงนั้นซ้ำแรกเข้าไปในหัวใจของปานวาด หล่อนรู้สึกเจ็บปวดแทนผู้ถูก
ทำร้ายจนตัวสั่น...

‘ประวัติ...ผู้ชายอย่างคุณนอกจากจะเป็นผิวที่อ่อนแอที่สุดแล้ว ยังเป็นผิวที่
โหดร้ายและโง่งอย่างบัดซบอีกด้วย!’

‘เพราะเมียแพศยามันสวมเขาให้ นะซี’

เสียงฝ่ายชายดั่งเหมือนคำราม

‘ปากแข็งอีกต่อไปซี ปากแข็งว่าไม่ได้เป็นชู้กับไอ้นั่น’

เสียงเจี๊ยบไปอีตี่ใจใหญ่ ความเจี๊ยบนั้นบีบคั้นหัวใจของปานวาดแทบว่าจะ

อัดให้แหลกสลายลง...

แล้วมันก็แหลกสลายลงจริง ๆ เมื่อได้ยินเสียงเย็นเยียบของฝ้ายหญิงตั้งขึ้น
อย่างชัดเจนที่สุด

‘ถูกของคุณแล้วประวัติ ฉันรักเขา และเป็นชู้กับเขา!’

ปานวาดยกมือขึ้นอุดหู ไม่อยากได้ยินเสียงอะไรต่อไป แต่หล่อนก็ยังได้ยิน
เสียงฝนตกหนัก ได้ยินเสียงเหมือนคนนุดลากัน เสียงคำรามเกรี้ยวกราดของ
ฝ้ายชายดังผ่านหุกระท่อนกระแทนว่า

‘ไป...ไปด้วยกันเดี๋ยวนี้ไปพุดกับไอ้สัตว์ตัวนั้นให้มันรู้เรื่องกัน...’

‘ได้โปรดเกิด...อย่า...อย่า’

‘อ้าย...เธอต้องไป! ถ้าไม่ไปฉันจะฆ่าเธอเดี๋ยวนี้...ไป!’

กลางสายฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างหนัก ปานวาดได้ยินเสียงรถยนต์วิ่งออก
จากบ้าน เสียงเครื่องยนต์ครางกระหึ่มเพราะถูกเร่งด้วยฤทธิ์โทสจริตของผู้ขับ
โครม!...

ร่างของปานวาดกระดอนขึ้นทั้งตัว แล้วก็กระแทกลงกับที่นั่งโดยแรง

มันสำนึกซึ่งกำลังกระเจิดกระเจิงสับสนกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว เพราะการ
กระแทกและเสียงดังสนั่นนั้น

ดูเถิด...หล่อนมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับความขมขื่นรวดร้าวของอดีตเสียจนกระทั่ง
รถตกลงไปในหล่มข้างทางโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว มันลึกลับเสียจนกระทั่งปานวาดรู้สึกว่ารถเอียง
ไปข้างหนึ่ง

หล่อนบิดกัญญาแจ สตาร์ทเครื่องยนต์ที่ดับสนิท เพื่อจะเร่งล้อหน้าป็นขึ้นจาก
หลุม

แต่เครื่องยนต์สับดับสองสามครั้งแล้วดับ สับดับแล้วดับ ไม่มีท่าทางว่าจะ
ติดแม้แต่น้อย

ฝนก็หนาเม็ด รถวิ่งผ่านรถหล่อนไปคันแล้วคันเล่าโดยไม่มีใครแยแสจะลง
มาช่วย

บ้านเมืองที่เจริญมาก ๆ ด้วยวัตถุธรรมมักจะเป็นอย่างนี้เอง ยิ่งเจริญคนก็
ยิ่งเห็นแก่ตัว...

ปานวาดตัดลินใจก้าวลงมาจากรถ แต่ฝนพรำหนักจนหล่นต้องกลับเข้าไปในรถใหม่

โคมไฟหน้ารถคันหนึ่งสว่างจ้าพุ่งเข้ามาทางหลัง ปานวาดไม่เอาใจใส่...ก็คงเหมือนกับคันอื่นนั่นแหละ แล้วเขาก็ผ่านไปเฉยๆ

ทว่ารถคันนั้นกลับหยุดจ่อข้างหลังรถหล่น ใครคนหนึ่งเปิดประตูวิ่งมาหาหล่น

ดวงตาพราวควิดำเรียวยาวของเขาติดอยู่กับกระจกรถอุทานว่า

“อ้าว...รถเป็นอะไรไปละคุณ”

เขาเปิดประตูก้าวเข้ามานั่งข้างๆ หล่น ผมและเสื้อผ้าถูกฝนเปียกไปหมด

“ไม่ทราบค่ะ ตกหลุมแล้วเครื่องก็เลยดับ สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด”

ดวงตาของเขาพราวขึ้นกว่าปกติเหมือนขบขัน ขณะที่พูดหน้าตาเฉยว่า

“ผมนี่ก็อยู่เหมือนกันว่า ถ้าคุณไม่เจออุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งก็คงจะเป็นเคราะห์ดีฝีมืออย่างที่เขาวาๆ กัน ผมขับรถตามคุณมาตั้งแต่ออกจากโรงแรม รู้สึกเหมือนคนขับรถคันนี้สติลอยๆ ยังไงก็ไม่รู้”

“คุณสบประมาทดิฉันสองครั้งแล้วนะคะ”

ปานวาดกล่าวขริมๆ

“ถ้าจะกรุณาช่วย ก็ขอได้โปรดช่วยเร็วๆ หน่อยเถอะค่ะ”

“คุณนี่เหมาะสำหรับงานบัญชีจริงๆ อย่างมิสเตอร์ยอห์นสตัน แกว่า เป็นหัวหน้าแผนกต้อนรับเห็นจะแย่น้อย เพราะดูคุณหงุดหงิดง่ายจัง”

“เอ๊ย!...ทำไมคุณรู้...”

ปานวาดอุทานอย่างประหลาดใจ ลืมว่าเขาสบประมาทหล่นอีกครั้งที่สาม เขาสาละวนจับปุ่มโน้ดิ่งปุมนี้ ขณะที่ตอบว่า

“ก็ผมคุยกับมิสเตอร์ยอห์นสตันมาหยกๆ”

แล้วเขาก็ตัดบทว่า

“คุณขยับมานั่งนี่ดีกว่า ผมจะลองสตาร์ท”

เขาวาแล้วก็เปิดประตูถ่วงอ้อมมานั่งแทนหล่น ขณะที่ปานวาดขยับไปนั่งแทนเขา

เขาพยายามสตาร์ทสองสามครั้ง เครื่องยนต์ดังหวิวๆ แล้วก็เงียบ

เขาบอกว่า

“มันเป็นเรื่องอะไรของมันหือ”

แล้วก็เปิดประตูวิ่งไปข้างหน้ายกฝากระโปรงรถ ก็มึนศีรษะเข้าไปโดยไม่
สนใจกับฝนที่ตกพรำๆ

เงยหน้าขึ้น ตะโกนบอกหล่อนว่า

“ลองสตาร์ทดูซิคุณ”

ปานวาดปฏิบัติตามที่เขาบอก เสียงยังคงดังอยู่อย่างเดิม...หวิว...หวิว...แล้ว
ก็เงียบ

เขายกมือขึ้นปาดน้ำฝนที่หน้า ปานวาดออกจะเกรงใจเขาจึงเปิดประตูวิ่ง
ออกไปดูบ้าง

“อ้าว...ลงมาทำไมละคุณ เดี่ยวเปียกฝนหมด”

“ช่างเถอะค่ะ”

หล่อนตัดบทสั้นๆ ดวงตาพราวคู่นั้นเหลือบดูหล่อนโดยไม่กล่าววาทะไร
ก็ลงดิ่งสายสตาร์ท เครื่องยนต์ส่งเสียงดังหวิวๆ สองสามครั้ง ในที่สุดเขาก็ร้อง
อย่างท้อใจว่า

“หมดปัญญา!”

เขาปิดฝากระโปรงรถดั่งปัง บอกหล่อนว่า

“หมุนกระຈกถือครกทิ้งไว้อย่างนี้ดีกว่าคุณ ขึ้นรถผมเถอะผมจะไปส่งคุณ
เอง”

ปานวาดไม่มีทางปฏิเสธ ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าที่จะนั่งจับเจ้าอยู่ในรถเพียง
คนเดียว หล่อนปฏิบัติตามเขา ตัดใจทิ้งรถไว้อย่างนั้นทั้งๆที่เป็นห่วงสมบัติชิ้น
เดียวของหล่อนเต็มทน

หล่อนขึ้นไปนั่งอยู่บนรถยุโรป ยี่ห้อยี่ห้อในเมืองไทยราคาแพงลิบลัว ผมก็
เกล้าไไว้เป็นมวยคงจะรุ่มรวยโดยเฉพาะ ‘รากไทรย้อย’ สองข้างหู เพราะเห็นเขา
ชำเลื่องดูและยิ้มอยู่ในหน้า

พอหล่อนเฉลยยกมือขึ้นจับมันที่คัทชู เขาก็ว่า

“ไม่น่าเกลียดดอกคุณ ยังสวยอยู่เลย”

หล่อนวางหน้าขีมิ กลบเกลื่อนความขวยเขินตามวิสัยผู้หญิงตบเสียงขีมิเหมือนสีหน้าว่า

“ดิฉันรำคาญมันต่างหาก”

หล่อนนึกขำใจดวงตารู้เท่าทันของเขา สีหน้าขีมิจึงยิ่งขีมิจัดขึ้น กล่าวเรียบ ๆ ว่า

“ดิฉันจะไปทางสารระคะ ถ้าไม่ใช่ทางผ่านของคุณจะส่งดิฉันที่ไหนก็ได้ที่ไม่เปลี่ยวนัก ดิฉันจะหารถแท็กซี่กลับเอง”

“อย่าเลย ประเดี้ยวถูกจีไปไม่ถึงบ้าน ผมจะต้องเดือดร้อนหาคนมาแทนคุณให้มีสเตอร์ยอห์นสตันแก แกยังสรรเสริญนักหนาวามีสปานวาดของแกแก่สารพัด”

“ไม่จำเป็นดอกคะ เพราะดิฉันคิดว่าดิฉันกำลังจะลาออกจากโรงแรมริฟเวอร์อยู่แล้ว”

“อ้าว...”

เสียงอุทานของเขาดูเหมือนจะผิดหวังและตกใจเล็กน้อย แต่หล่อนไม่ทันสังเกต

เสียงถามของเขาก็ดูเหมือนจะแสดงความร้อนใจนิด ๆ ซึ่งหล่อนก็ไม่ทันเอาใจใส่เช่นกัน

“ทำไมถึงจะลาออกเสียเล่าคุณ”

“เพราะ...”

หล่อนนิ่งไปอีตี่ใจหนึ่ง จึงพูดต่อเรียบ ๆ ว่า

“เพราะโรงแรมริฟเวอร์กำลังจะเปลี่ยนผู้จัดการใหม่ มีสเตอร์ยอห์นสตันแกจะกลับสวีตส์แล้ว ดิฉันแน่ใจว่าดิฉันคงจะทำงานร่วมกับผู้จัดการคนใหม่ไม่ได้”

ผมสืต่าสนิทนั้นเรียบแนบศีรษะ ยิ่งเมื่อถูกน้ำฝนเข้าด้วยก็ยิ่งลึบ ผม
 รากไทรข้างหูซึ่งแต่แรกหยิกย่อย พอถูกน้ำเข้ารากก็เลยเหยียด เจ้าตัวจับ
 ไปทัดเสียดสองข้างหู ลักษณะดังนี้หากไม่สวยจริงในเนื้อแท้ ความงามที่
 ตกแต่งเอาไว้ก็คงจะกลายเป็นความวิปริตอย่างไม่น่าดู

โชคดีที่หล่อนมีกะโหลกศีรษะได้รูปงาม หน้าผากนูน และจมูกเป็นสัน
 แแหลม ผิวหน้าแม้ปราศจากนวลแป้งก็ยังคงดูละเอียดอ่อน

แต่เขาไม่ยกใคร่ชอบปากบางรูปสวยของหล่อน เพราะเมื่อมันอยู่เฉยๆ มุม
 ปากดูเคร่งเครียดพิกล พอแย้มเขาก็ดูเหมือนจะเยาะอะไรๆ อยู่ตลอดเวลา

อย่างเวลานี้ เมื่อเขาถามหล่อนว่า

“เหตุผลที่คุณคิดลาออกเพราะกลัวว่าจะเข้ากับผู้จัดการคนใหม่ไม่ได้เท่านั้น
 เองแหละรี”

ริมฝีปากของหล่อนก็แย้มออกนิดๆ ไม่เชิงยิ้มดูคล้ายเยาะมากกว่า อยาก
 จะรู้สึกว่าเขาสังเกตเห็นความชิงชังบางอย่างแฝงอยู่ด้วยซ้ำไป

หว่า...เขาอาจจะคิดไปเองก็ได้ หรือมิฉะนั้นก็เป็นเพียงอุปาทาน

หล่อนตอบเรียบๆ ว่า

“คงเป็นอย่างนั้นแหละค่ะ”

“คุณเคยพบกับผู้จัดการใหม่ของคุณหรือยัง”

“ยัง ดิฉันทราบแต่ว่าเป็นหุ้นส่วนหนึ่งในสามหุ้นของโรงแรมริฟเวอร์”

“อ้าว!...ไม่เคยพบกันแล้วไงถึงคิดเอาเองว่าเข้ากันไม่ได้เล่าคุณ”

เสียงของเขามีสำเนียงขันนินดๆ หล่อนไม่ตอบว่าอะไร แขนทั้งสองกอด
 ประสานกันไว้หลวมๆ ดวงตามองจับไปข้างหน้า

“หรือไม่ศรัทธา เพราะผู้จัดการใหม่เป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่ง”
คราวนี้หล่อนหันมามองดูเขา ริมฝีปากเคียวอย่างไม่พอใจนัก
“ดูคุณข้างเห็นดิฉันบ้าฝรั่งเสียเหลือเกินนะคะ สองครั้งแล้วที่คุณพูดกับ
ดิฉันทำนองนี้”

“อ้าว!...”

เขาอุทานแกมหัวเราะ ดวงตาพร่าเหลืออบดูหน้าขาวใสเรื่องอยู่ในแสงสว่าง
สลัว

“ก็ดูไม่มีเหตุผลอื่นเลยนี้คุณ แล้วก็...เราเองก็เป็นบ้านเมืองด้อยพัฒนา
ตามสูตรก็น่าจะมองเห็นฝรั่งเป็นอาจารย์ หรือเป็นเทวดาไม่ใช่รึคุณ”
วาจานั้นประศดทั้งน้ำเสียงและถ้อยคำ ฟังดูเหมือนคนมีปมด้อย
ทำให้ปานวาดต้องเหลืออบดูเขาบ้าง...แล้วก็อดนึกถึงอุ้งเปี้ยวของสุนัขจิ้ง-
จอกมิได้

คราวนี้เสียงของหล่อนจึงค่อนข้างจะเจือความเห็นอกเห็นใจอยู่บ้าง
“คุณคงไม่ใช่นักเรียนนอก ไม่งั้นคงไม่แอนตี้ฝรั่งถึงอย่างนี้”
“เปล่า ผมไม่ได้แอนตี้ เป็นแต่ชาวคนไทยบางคนที่ศรัทธาฝรั่งเสียจน
กระทั่งไม่ลืมหูลืมตาเท่านั้นเอง”

แววตาของเขาทำให้ปานวาดร้อนตัว หล่อนจึงย่อนถามเสียงเคียวหน้า
เคร่งว่า

“คุณเห็นจะหมายถึงดิฉันด้วยละซี”

เขาเลิกคิ้วเรียวยาวข้างขวาขึ้น ทำท่าเหมือนตกใจ ทว่าดวงตามีพรายยิ้ม

“เปล่าंना ผมพูดถึงทั่วๆไปต่างหาก”

รถวิ่งมาถึงวงเวียนวิหุ เขาหักพวงมาลัยเลี้ยวไปตามถนนสาทร พอผ่าน
สะพานคอนแวนต์ไปนิดหน่อย หล่อนก็บอกให้เลี้ยวเข้าซอยซ้ายมือ

แล้วรถก็หยุดลงข้างหน้าประตูบ้านเป็นหลักัดตมัยโบราณเก่าจนสนิมขึ้น
และกะเทาะจนผิวเหล็กขรุขระ รั้วบ้านเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก ริมรั้วปลูกต้นไม้
ประเภทกระบองเพชรไว้หนาแน่น

ตัวบ้านเป็นตึกแบบโบราณ บางตอนมีต้นตื้นตุ๊กเกาะอยู่แน่นชนิด

ปานวาดมีกิริยาเหมือนจะขี้ใจในบางสิ่งบางอย่างอยู่จิตใจหนึ่งแล้วหล่อนก็เปิดกระเป๋าคือ พอหยิบกุญแจออกมา และกำลังจะก้าวลงจากรถ ชายหนุ่มข้างๆ ก็แบมือของกุญแจกล่าวว่า

“ผมไขให้ดีกว่า”

“ถ้าคุณจะรีบกลับบ้าน ส่งดินันที่ประตูก็พอแล้วค่ะ”

เขาตอบว่า

“บ้านผมไม่หนีไปไหนดอก”

เขาเปิดประตูเหล็กออกกว้าง แล้วก็กลับมาขับรถผ่านเข้าไปตามถนนโรยกรวด ซึ่งข้างหนึ่งเป็นสระน้ำรกๆ อีกข้างหนึ่งเป็นสนามหญ้าที่ปราศจากการเอาใจใส่

“นี่เวลาคุณกลับบ้านตึกๆ ต้องเปิดประตูเองอย่างนี้ทุกครั้งรีครับ”

“ค่ะ”

“อ้อมี...อันตรายเหมือนกันนะคุณ ถ้าเมื่อเกิดเคราะห์ร้ายผู้ร้ายมันก็จับคุณได้อย่างสบาย”

เขาหยุดรถที่หน้าตึกชั้นล่างซึ่งมีแสงไฟสลัวจากโคมหน้าตึกอยู่ดวงเดียว

“รอเดี๋ยวนะค่ะ”

หล่อนเดินอย่างฉับไวอ้อมไปทางหลังตึก ปล่อยให้เขาเฝ้าพิจารณาดูสิ่งแวดล้อมรอบตัวอย่างเอาใจใส่ หากบ้านหลังนี้ไม่ใช่บ้านเช่า ก็พอจะประมาณได้ว่าหล่อนคงมีเชื้อสายอย่างที่เรียกว่าผู้ดีตกยาก ปัจจุบันฐานะการเงินของหล่อนคงจะไม่มั่นคงเท่าใดนัก มิฉะนั้นบริเวณบ้านคงจะไม่แห้งแล้ง ทั้งยังปราศจากคนรับใช้สอยเช่นนี้

ครูเดียวเขาก็ได้ยินเสียงเปิดหน้าต่าง แล้วหล่อนก็เปิดประตูห้องรับแขกออกกว้าง

“เชิญค่ะ”

เขาก้าวเข้าไปในห้องรับแขก ตกแต่งอย่างกลางเก่ากลางใหม่รสนิยมไม่เลวนัก แม้เครื่องตกแต่งจะคละปนกัน บางอย่างเป็นของเก่าที่ไม่สู้มีราคานัก แต่มีค่าสำหรับคนหัวสูงตาสูง เช่นชั้นไม้สลักลวดลายสูงสามชั้นสำหรับประดับมุมห้อง

สองชั้นล่างวางกระถางสี่เหลี่ยมรองรับเขามอเล็ก ๆ ประดับต้นไม้แคระบ้าง ต้นแค็กตัสต้นเล็ก ๆ บ้าง ชั้นบนวางตุ๊กตาจีนกระเบื้องเคลือบ

“ขอโทษค่ะ ขลุ่ยขลุ่ยไปหน่อย ดิฉันไม่ชอบปลุกคนที่กำลังนอนหลับสบาย ๆ”

มีเสียงผิดปกติบางอย่างดังอยู่ข้างบน ทำให้อาคันตุกะของปานวาดเหลือบขึ้นดู หล່อนพลอยเงยหน้าเหลือบตาขึ้นมองไปด้วยใจความข้องใจของเขาว่า

“คุณป้าของดิฉันกับเพื่อน ๆ ของเธอ”

เขาแสดงสีหน้ารับรู้โดยไม่ถามว่าอะไร ปานวาดกล่าวเรื่อย ๆ ว่า

“ขอบคุณที่กรุณาช่วยเหลือพาดิฉันมาส่งถึงบ้าน รอสักประเดี๋ยวนะคะ ดิฉันจะชงกาแฟร้อน ๆ มาให้”

“อย่าเลย คุณปานวาด”

เขาเอ่ยชื่อหล່อนเป็นครั้งแรก ปานวาดมิได้แสดงกิริยาประหลาดใจอันใด เขาคงจะทราบชื่อหล່อนจากมิสเตอร์ยอห์นสตันนั่นเอง

“ผมจะลากลับเดี๋ยวนี้แหละ คุณจะได้จัดการกับตัวเอง เปียกชื้นอย่างนี้ ประเดี๋ยวจะไม่สบาย”

เขายิ้ม ดวงตาพราวเหมือนล้อเลียน

“เดี๋ยวพຽ່งนี้มิสเตอร์ยอห์นสตันจะขาดพนักงานบัญชีที่แก่ช่นขมนักหนา”

คิ้วโก่งเรียวขมวดเข้าหากันนิด ๆ มุมปากเคียวอยู่เพียงครู่เดียว แต่เมื่อเขาก็มืดระชะลง และหันหลังเดินออกไปพ้นประตูเล็กน้อย หล່อนก็นึกขึ้นมาได้ว่า หล່อนยังไม่เคยถามชื่อเสียงเรียงนามของเขาเลยสักคำเดียว

“เดี๋ยวก่อนคะ ดิฉันยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

เขาหันมามองดูหล່อน พรายยิ้มปรากฏขึ้นที่ปากและดวงตาตอบง่าย ๆ สั้น ๆ ว่า

“ผมชื่อการ์นต์ครับ คุณปานวาด”

การ์นต์!...ปานวาดมีลักษณะเหมือนคนที่บังเอิญเห็นเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้น บังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาโดยฉับพลัน หล່อนยืนนิ่งซึ้ง ดวงตาเบิกกว้างกว่าปกติ ริมฝีปากรูปสวยเฉยแยมเหมือนจะออกอุทาน แต่ก็ไม่ได้อุทานออกมา

ได้ยินเสียงเขากล่าวต่อไป แต่โสตสัมผัสของหล่อนขณะนั้นเหมือนกับมัน
ดังมาไกลแสนไกล

“พวกมันพรุ่งนี้เช้าครับ คุณปานวาด อย่าเพิ่งชิงหนีออกจากงานเสียก่อน
ล่ะ!”

หล่อนยืนนิ่งซึ่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งรถยนต์ของเขาวิ่งออกไปถึงประตูรั้ว
เขาลงมาปิดประตูให้เรียบร้อยเรียบร้อย แล้วจึงได้กลับขึ้นรถ

เสียงเขาปิดประตูดังปัง ที่จริงก็ไม่ดังนัก แต่ก็ทำให้ปานวาดสะดุ้ง

การันต์...หล่อนไม่คาดฝันเลยว่าเขาจะซื้อการันต์ และ...แน่นอน...ต้องเป็น
การันต์ วัชรกัมพล มิฉะนั้นเขาคงไม่ล้อเลียนหล่อนด้วยประโยคสุดท้ายดังนั้น

หล่อนไม่คิดเลยว่าหล่อนจะได้เผชิญหน้ากับเขาอย่างกะทันหันและโดยไม่รู้
เนื้อรู้ตัว

หล่อนไม่รู้จักเขา ทั้ง ๆ ที่นั่งสนทนากันอยู่เป็นนานสองนานในรถ

ที่จริงหล่อนน่าจะเฉลียวใจสักนิด เมื่อเขาพูดถึงมิสเตอร์ยอห์นสันผู้จัดการ
โรงแรม

เออ...ก็ถ้าหล่อนรู้ว่าเขาคือ การันต์ วัชรกัมพล ตั้งแต่นั่งรถมาด้วยกัน
หล่อนจะทำอย่างไร จะตีหน้าอย่างไรกับเขา

หล่อนคงไม่สามารถเก็บซ่อนความรู้สึกขมขื่นเคียดแค้นที่สะสมกันมานาน
นับปีเอาไว้ได้ หากประจักษ์ว่าเขาเป็นใครโดยกะทันหัน...

การันต์ วัชรกัมพล...หล่อนตั้งใจจะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากเขาเหมือนหลีกเลี่ยงสิ่งปฏิภูล
ที่หล่อนไม่ยอมยกและต้อง แต่เมื่อเผชิญหน้ากับเขาแล้วโดยไม่คาดฝัน ความตั้งใจ
ของหล่อนก็เริ่มลจล...

เปล่า...มิใช่หล่อนจะเปลี่ยนใจผันแปรความรู้สึกเจ็บปวดชิงชังกลับมาโอน
อ่อนต่อเขาอย่างสาวน้อยอารมณ์อ่อนไหวง่ายก็หามิได้

ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่มีวันลืมได้ในชาตินี้ว่าเขาคือต้นเหตุแห่งความหายนะ...

เป็นต้นเหตุที่ทำให้ชีวิตของหล่อนผันแปร และจำต้องตั้งมรสแห่งความขมขื่น
ตั้งแต่ยังไม่ถึงกาลเวลาอันสมควร!

ปานวาดเดินผ่านห้องของคุณป้าโดยเร็ว ไม่อยากได้ยินเสียงภายในห้องนั้น ไม่ว่าจะเป็เสียงอุทาน เสียงบ่น เสียงหัวเราะหรือเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น ผ่านห้องว่างที่ปิดกุญแจทิ้งไว้สองห้อง แล้วจึงถึงห้องของหล่อนทางมุมตึกปีกขวา ปานวาดไขกุญแจเข้าไป แล้วกดสวิทช์ข้างประตู แสงไฟชอกกลางห้องกระจายไปทั่ว สว่างพอสมควร ล่องให้เห็นเตียงเหล็กมีลวดลายตรงพนักแบบเก่า แต่ไม่มีเสาเหล็ก เพราะถูกถอดออกเมื่อใสมุ้งลวด ตู้โต๊ะเครื่องแป้งเป็นไม้สลักสีน้ำตาลเข้มแบบเก่าทั้งสิ้น

ทั้งห้องและทั้งเครื่องตกแต่งภายในห้องปราศจากความสวยงามกระจุกกระจิม มีแต่ความเคร่งขรึมเก่าแก่ แม้จะดูสะอาดเป็นระเบียบ ข่างไม่สมที่จะเป็นห้องนอนของสาวน้อยสมัยใหม่สะสวยเสียเลย

แต่ปานวาดก็คุ้นกับมันมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่เตียงยังมีเสาเหล็กกางมุ้งสีขาว จนกระทั่งที่เคลือบเหล็กไว้กะเทาะต้องทาสีซ่อมใหม่ถึงสองครั้ง

ปานวาดเปลื้องผ้าพันคอออกเหวี่ยงทิ้ง ยกมือขึ้นแตะผมอันเปียกชื้น แล้วก็ดึงคลิปและเข็มเสียบจำนวนมากออกจากมวยผม เพียงครู่เดียวผมของหล่อนก็หลุ่ตุ่ยร้ายสยายลงไประย้อยตามหน้าตา

มีอคว่าผ้าเช็ดตัวมาเช็ดผม อารมณ์และจิตใจกระเจิงสับสนุ่นวาย...

นึกถึงการันต์ วัชรกัมพล!

หล่อนตั้งใจจะลาออกจากโรงแรมริฟเวอร์เสียก่อนที่จะต้องเผชิญหน้ากับเขา หล่อนอยากหลีกเลี้ยงเขาให้ไกลแสนไกลด้วยความชิงชังที่แฝงลึก้าอยู่ในความรู้สึก แต่บัดนี้หล่อนได้เผชิญหน้ากับเขาเสียแล้ว

พอรู้ว่าเขาเป็นใครความชิงชังที่ฝังรากลึกมานานนับเป็นปี ๆ ก็แผ่ชานไปทั่ว

ความรู้สึก

มันลบกุศลจิตที่พอจะมีอยู่บ้างในครั้งแรกโดยสิ้นเชิง

เหมือนเห็นความสวยงามแปรเปลี่ยนไปเป็นความโลโครกในพริบตา!...

“หนู...หนู...”

เสียงคุณป้าเรียกเบาๆ พร้อมกับเคาะประตู ทำลายความรู้สึกและอารมณ์อันหนักอึ้งของปานวาดลงชั่วครา

ป้าผู้เป็นพี่สาวคนเดียวของบิดาบิดลูกบิดประตุแทรกกายอันผอมบางเข้ามา หน้าเคร่งเครียดตั้งแต่สาวจนเกือบแก่อย่างไรก็อย่างนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง บางครั้งปานวาดก็รักและสมเพช เพราะถึงอย่างไรก็เป็นป้าคนเดียวในโลก แต่ในบางครั้งหล่อนก็อยากจะเป็นน้อง

“หนูกลับมาแล้ววี”

“ไม่นานนักดอกคะ คุณป้ายังไม่เลิกเล่นอีกรึคะ”

“ยัง”

คุณพรณีตอบเสียงห้วนๆ ตามนิสัยของเธอ

“คืนนี้เขาจะอยู่กับจันรุ่งสาธ เมื่อครุ่นนี้ใครมาส่งหนูรี ป้าได้ยินเสียงรถยนต์วิ่งออกไป”

“รถหนูเผชิญเครื่องเสีย ต้องอาศัย...คนรู้จักกันมาส่ง”

คุณพรณีพยักหน้า แววตามิได้สนใจในเรื่องที่หลานสาวพูดถึงนัก คุณจะกังวลในเรื่องอื่นเสียมากกว่า

ปานวาดมองดูป้าอย่างอึดอัดเล็กน้อย พอจะเดาออกว่าคุณพรณีกำลังคิดอะไรอยู่ พร้อมกันนั้นก็ภาวนาให้คุณพรณีเพียงแต่คิด...

ทว่าภาวนาของปานวาดไม่เป็นผล คุณพรณีก็ทำท่าเหมือนหักใจจากความขวยเขิน เมื่อกล่าวว่า

“หนูมีเงินให้ป้ายืมก่อนสักห้าร้อยไหม”

ก็เท่านั้นเอง...ปานวาดถอนหายใจยาว ไม่อยากพูดให้สะท้อนใจป้า ทว่าวิสัยป้าก็อดบ่นไม่ได้

“หนูให้คุณป้าไปหยกๆ เมื่อก่อนนี่เอง”

“หมูนี้อ้าโชคไม่ใคร่ดี”

เสียดคุณพรณีแสดงความเสียใจนิด ๆ

“ที่จริงป้าก็ไม่อยากรบกวนหนู เพราะรู้ว่าเวลานี้หนูทำงานหาเงินอยู่คนเดียว แต่ว่าที่จริงเราก็มักกันอยู่สองคนป้าหลานเท่านั้น เมื่อพ่อแม่เขาตายและหนูยังเด็ก อยู่...”

“เออละคะ”

ป่านวดตัดบทก่อนที่คุณพรณีจะทวงบุญคุณต่อไปด้วยวาจาที่หล่อนได้ยิน จนชินหู

“อีกไม่กี่วันก็สิ้นเดือนแล้ว หนูพอจะมีเงินเหลืออยู่บ้างแต่...”

หล่อนเปิดกระเป๋าถือ หยิบธนบัตรใบละร้อยห้าไปจากที่เหลืออยู่เพียงเจ็ดใบ ส่งให้คุณพรณี

“เล่นให้ตี ๆ นะคุณป้า หมดนี้แล้วหนูก็ไม่มาให้คุณป้าอีกจนกว่าจะสิ้นเดือน ถ้าเอาไปเสียหมดเสียในคืนนี้แล้ว คุณป้าจะต้องหยุดเล่นไปหกเจ็ดวันที่เดียวนะคะ”

“เฮลโล มิสเตอร์ยอห์นสตัน”

ผู้ร้องทักเปิดประตูกระจกฝ้าห้องผู้จัดการโผล่หน้าเขาไปก่อนแล้ว จึงได้ แทรกกายตามเข้าไป มิสเตอร์ยอห์นสตัน ชาวสวิสครึ่งอังกฤษ ในวัยห้าสิบกว่า เองหน้าขึ้นจากเอกสารบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว

“มิสเตอร์กัมพล มาเริ่มต้นศึกษางานแต่เช้าที่เดียวนะ”

“เปล่า ผมยังไม่ขยันถึงเพียงนั้นดอก อยากรุ้กับคุณมากกว่า เมื่อคืนนี้ ผมรีบกลับ เลยคุยกับคุณได้ไม่กี่ประโยค”

เขาเหลือบไป瞥ห้องติด ๆ กันซึ่งประตูเปิดโล่ง มองเห็นโต๊ะทำงานทันสมัยสี่ โต๊ะ สามโต๊ะมีคนนั่งประจำอยู่แล้ว เป็นสตรีล้วน พวกหล่อนกำลังชะเง้อคอ เขาอยู่เช่นกัน พอสบตากัน หล่อนก็ยิ้มบ้างหัวเราะบ้าง

ในจำนวนนั้นไม่ยักมีผู้หญิงที่ชื่อป่านวด!

“คุณมองหาใคร มิสเตอร์กัมพล”

มิสเตอร์ยอห์นสตันถามผู้อ่อนวัยกว่าด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ การันต์ตอบตรง ๆ ว่า

“ผู้หญิงที่ชื่อปานวาด คุณบอกว่าเธอเป็นผู้ช่วยหัวหน้าบัญชีอยู่ไม่ใช่รี”

“ผมให้เธอไปทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์และต้อนรับชั่วคราวเพราะมีสมศรีคนที่ทำหน้าที่เดิมเกิดลาออกไป เรายังหาคนแทนไม่ได้ ตอนนี้ดูเหมือนเธอจะอยู่กับพวกทัศนาวจรที่ศาลาไทยหลังตึก”

มิสเตอร์ยอห์นสตันใช้นิ้วชี้เคาะลงบนโต๊ะเบา ๆ อย่างตริตรอง ยิ้มที่ริมฝีปาก จางหายเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมเล็กน้อย

“เธอบอกผมเอาไว้ว่าจะลาออก ผมไม่แน่ใจนักว่าเป็นความตั้งใจจริงของเธอหรือเปล่า ถ้าเธอลาออกจริงๆ ก็น่าเสียดาย มีสปานวาดเข้ามาทำงานที่นี่ ตั้งแต่เปิดโรงแรมใหม่ๆ ห้าปีก่อนแล้ว โรงแรมกำลังเจริญเต็มที่ อยู่ๆ เธอก็บอกว่าจะลาออก”

“ลาออกเพราะคุณจะทำกลับสวิตช์กระมัง บางทีเธออาจจะอาลัยคุณมากจนไม่อยากทำงานร่วมกับคนอื่นก็ได้”

“เหลวไหล”

มิสเตอร์ยอห์นสตันอุทานขัดขึ้นมา

“ผมว่าอาจจะเป็นเพราะมีคนอื่นทาบทามให้เธอไปทำงานด้วยมากกว่า ผู้หญิงสวย ทั้งเก่งและคล่องอย่างมีสปานวาดหาไม่ได้ง่ายนักดอก ถ้ามีคนให้เงินเดือนสูงกว่าที่นี้ ก็เป็นสิทธิ์ของเธอที่จะลาออกไปกินเงินเดือนสูงกว่า”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงละก็ ปล่อยให้เธอไปเถอะ”

การันต์กล่าวเรียบ ๆ ดวงตามีแววดูแคลนเล็กน้อย

“มิฉะนั้นเราจะต้องคอยเพิ่มเงินเดือนให้เธออยู่ตลอดเวลาเพื่อประมูลเอาตัวไว้!”

“อย่าทำเสียงดูถูกผู้หญิงน่ารักเหมือนมีสปานวาดอย่างนั้น”

คราวนี้การันต์หัวเราะเบา ๆ สัพยอกว่า

“คุณกับมีสปานवादช่างถ้อยที่ถ้อยศรีท้อในกันและกันเสียจริงๆ นะ เมื่อคืนนี้เธอก็สรรเสริญคุณให้ผมฟัง เธอเลื่อมใสคุณจนกระทั่งไม่อยากร่วมงานกับผู้จัดการคนใหม่”

“เหลวไหล”

มิสเตอร์ยอห์นสตันอุทานคำเดียวกันเป็นครั้งที่สอง

“ความคิดของเธอคงไม่เลอะเทอะ และปราศจากเหตุผลถึงแค่นั้นดอกนะ มิสเตอร์กัมพล”

“ก็เธอบอกผมเองเมื่อคืนนี้”

“เธอรู้หรือเปล่าว่าคุณคือตัวผู้จัดการคนใหม่”

“เปล่า”

มิสเตอร์ยอห์นสตันหัวเราะเบา ๆ ขึ้นมาบ้าง คิ้วสีเทาเงินเล็กขึ้นเล็กน้อย อย่างล้อเลียน บุรุษหนุ่มเบื้องหน้ากล่าวว่

“ถ้าเธอรู้ เธออาจจะเต็มใจอยู่ทำงานกับคนหนุ่มรูปงามอย่างคุณยิ่งกว่าคนแก่คร่ำครึอย่างผมก็ได้”

มีโอใหญ่หนาของมิสเตอร์ยอห์นสตันวางลงบนไหล่กว้างของอีกฝ่ายหนึ่งและ บีบเบา ๆ

“ถ้าอยากให้เธออยู่ทำงานต่อไป ก็ให้อเธอเสียหน่อยซีมิสเตอร์กัมพล”

ไหล่ขาวซึ่งเป็นอิสระจากการเกาะกุมของมิสเตอร์ยอห์นสตันยกขึ้นเล็กน้อย ขณะที่เขากล่าวด้วยเสียงไม่จริงจังนักว่

“เผอิญผมเป็นคนไม่ชอบบงอแงใครเสียด้วยซี อีกอย่าง...คนที่ถูกบงอแง มาก ๆ นั้นมักจะสำคัญตนผิด คิดว่าตัวเองวิเศษกว่าคนอื่น ผมไม่อยากจะเสริมให้ คนหลงตัวเองดอก มิสเตอร์ยอห์นสตัน”

*

ร่างโปรงบางนั้นเคลื่อนไหวไปมาอยู่ใกล้ห้องอาหารเปิดโล่งแบบศาลา เครื่องแต่งกายชุดมินิ ประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตผ้าไหมสีน้ำเงินสด และกระโปรงสีน้ำเงินสลับตาเทาขาว ทำให้ดูหล่อนกระฉับกระเฉงว่องไวเหมือนเด็กสาวรุ่น ผิดกับความงามสง่าของชุดแมกซีเมื่อคืนนี้

“เป็นผู้หญิงไทยที่มีเสน่ห์ที่สุด”

หนุ่มใหญ่นักทัศนศาสตร์ชาวอเมริกันรำพึงออกมาเป็นภาษาของเขา ดวงตาสีเข้มมองตามร่างโปรงระหองอย่างสนใจ

“ความสวยงามน่ารักแบบนี้หาได้ไม่ยากในผู้หญิงอเมริกันหรือยุโรป แต่ความนุ่มนวลอ่อนโยนระคนกับความมีสง่าจะหาได้ก็แต่ผู้หญิงไทยเท่านั้น”

“ผมชอบทำที่หล่อนกัมนิด ๆ เวลาพูดกับคนที่ควรคารวะ”

อีกนายหนึ่งออกความเห็นขึ้นมาบ้าง

“แต่ผมชอบทำไหว้ของหล่อนมากกว่า ภาษาไทยที่หล่อนพูดผมก็ชอบ ทั้งๆ ที่ผมฟังไม่ออก”

ผู้ชัตเป็นหนุ่มใหญ่เช่นกัน เขาคือบุรุษที่ขอให้ปานวาดลยกระหรงร่วมกับเขาเมื่อคืนนี้ เมื่อกล่าวแล้วเขาก็เดินผละจากหมู่สหายร่วมทางเดินเข้าไปหาหล่อน

“ต้องการอะไรคะ ดิฉันจะช่วยอะไรคุณได้บ้างไหม”

“ผมอยากคุยกับคุณสักครู้”

“ถ้าไม่นานนักก็ได้ เพราะดิฉันยังมีงานที่จะต้องทำอีก”

หนุ่มใหญ่ขยับเข้าไปยืนเคียงข้างหล่อน ดวงตาสีน้ำเงินเหมือนท้องฟ้าในยามพลอดิปรังจับอยู่ที่ผิวหน้าละเอียดนวลลลอ

“ผมชื่อเรียลล์ ริชาร์ด เรียลล์” ริมฝีปากละมือนหนุ่มอเมริกันอดนึกถึง